

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 30.

V četrtek 28. maliga serpana 1853.

Tecaj 17.

Zamurčiku Alojzju Latinskimu.

Terpljenje tvoje dolgo je terpelo;
Kak si zdihval! — oči v solzah kopane,
Roké, nogé v železje zakovane —
Vesolja ni življenje tvoje imelo.

Pa kmal ti sije solnce bolj veselo;
Slast vžival boš prostosti prej neznane,
Zaceljene ti bodo hude rane;
Življenje novo se ti bo pričelo. —

Po sinjim morju glej že ladja plava,
Dobrotna roka v nji, ki razklenila
Železje bode, ki te zdaj obdava.

In luč neznana bo te razsvetila,
Luč naše vére, k' je edino prava,
In tvoja duša bo se veselila.

Vpeljava družbe mladenčev in devic za pobožno širjenje v Libušini na Tominskim.

(Konec.)

Ker je dobrota in korist te naprave zdej iz njeniga sadu dokazana, se zgubljujejo zmiraj bolj njeni očitni sovražniki in število družbinih udov se množi. Le taki mladenči in dekleta, ki med slabimi zgledi, brez prave kersanske reje rastejo, ali se že v kaki nesrečni zavezi znajdejo, se te družbe še ogibajo. Nekteri svoj nepristop k družbi tudi s tem izgovarjajo, ker pravijo, de zamorejo, čeravno niso družbi peršteti, tako živeti, kakor družbine postave od svojih udov terjajo. To se ve, de bi, ko bi pravo voljo imeli; ali v djanju tega vender ne pokažejo. — Drugač zamorejo vsi pravični razsojevalci od družbinih udov govoriti: oni so večidel vsi lep, spodbudljiv zgled, ne samo za mlade, ampak tudi za stare, ki zdaj spoznavajo, de njih nekdanjo zadržanje res ni bilo kersansko, in večkrat zdihujejo: Oh, kako smo poprej živeli! Nočem vender reči, de so ravno vsi družbini udje popolnoma, — sej na svetu nobena reč popolnoma ni — pa to vender smem zagotoviti, de je le redek, ki posebniga posvarila potrebuje, večidel so vsi skerbni, družbine postave natanko spolnovati; celo v veliko rečeh hočejo še bolj popolnoma biti, kakor postave terjajo; sicer pa zamorem tudi zagotoviti, de, kolikor je meni mogoče spoznati, se tukej hinavsina in napuh do zdej še le malo vtikata. Prav veseli so, in za posebno srečo imajo, de so udje te družbe. Nekteri celo mislijo, de bi se brez take naprave v današnjih pohujšljivih časih celo ne bili mogli zveličati; že se je slišalo od kake odrasene deklice: Brez take družbe bi se bila gotovo pogubila.

Naj pa kdo ne misli, de morde ti mladenči in deklice kako tužno, žalostno življenje imajo. Ni taka; oni so veseli, in vedno pošene dobre volje, kar jim tudi postave perporocajo; — radi molijo, pa tudi pridno delajo. Le neumno, pregrešno razveseljevanje posvetnjakov čertijo, in se ga ne vdeležujejo. — Ravno tako tudi pošeniga zakona ne zaničujejo; le z večim prevdarkam in bolj perpravljani vanj stopajo, kakor tisti, ki ga z grešnim, razujzdanim življenjem išejo.

Tudi odstop iz družbe je redek permerlje; zgodi se pa vender s posebnim zapeljevanjem, ali pa per takih, ki v prvi mladosti niso nobeniga praviga kersanskiga podučjenja prejeli, in morde se zdej nad svojimi starši več slabih, kakor dobrih zgledov vidijo.

Ker tedej to napravo za silno pripraven perpomoček imam, pravo kersansko življenje med mladino ohraniti, in to mi zdej tudi že skušnja poterdi — si za njeno ohranjenje in rast obilno prizadevam. — (Brez noviga življenja bi, se vé de, perva gorečnost scasamajenjala, in bi zadnjič celo ugasnila). — Naj Vam tedaj tudi od tega kaj povem. — Pred vsim skerbim, de družbini udje svete nedelje in zapovedane praznike tako obhajajo, kakor je sleherniga kristjana dolžnost — zakaj ravno o svetih praznikih se med razujzdano mladino narveči napake godijo; zato imam skorej vsak praznik po dokončanih cerkvenih opravilih, ako nisim zadržan, kake posebne vaje ali kak ogovor za zbrane družbine ude, enkrat za mladenče, enkrat za deklice. — Per ti perložnosti berem véasih kako družbino postavo, in dokazujem iz svetiga pisma in iz pregovorov svetih cerkvenih učencikov, de so te postave večidel dolžnosti za vsaciga kristjana, ktere tedej mladenči in deklice že tako spolnovati morajo, ko bi tudi ne bili udje te družbe. Večkrat jih opominjam sirovo zabavljanje milovanja vrednih bedakov serčno in poterpežljivo prenasati. Dalje perpovedujem ali berem kako podučivno pergodbo iz katoliških listov ali časnikov, postavim iz „Zgodbuje Danice“; — perpovedujem od mnogoterih pobožnih družb in bratovšin, ki se povsod po kersanskim svetu napravljajo, med kterimi imajo posebno podmojsterske družbe po nemškim (Gesellenvereine) s tukajšnjimi enak namen. Véasih se bere podučiven sostavek iz kakih bukev, in se razjasnuje, kar je potreba; v sklep se navadno kaka pobožna pesem zapoje. — Ker se ti občini zbori zavolj pomankanja družiga pripravniga prostora navadno v cerkvi imajo, se mora zavolj svetosti kraja marsikaka reč opustiti, ki bi sicer v dosego družbiniga namena koristna bila; ker so pa ti zbori

tudi drugim osebam, ki niso udje te družbe, odpert, in ker je to, kar se tukej sliši, sploh za vsaciga koristno, je pa v tem nekaj dobiček, da se teh vaj več poslušavcov v cerkvi vdeleži, kakor bi se v kakim drugim kraju zgodilo. — Dalje sim imel tudi že več očitnih ogovorov v prid teh družb; tako per vpeljanju, o obletnici vpeljanja, včasih pri občinim svetim obhajilu, nekatere govorce per pogrebi družbinih udov itd., kar je vselej dober nasledek imelo. — Občino prejemanje sv. zakramentov, ki se včasih za te družbe napravi, je spodbudljivo ne samo za družnike, ampak tudi za druge; škoda, da se ne more bolj pogostoma goditi, ker je namreč ob nedeljah in zapovedanih praznikih vselej tudi drugih pobožnih obilno per spovedi, tako, da sva oba duhovna vsim že komej zadosti. Ob delavnikih pa, ker je ta duhovnija zlo raztresena, bi bilo to za družnike zamudno. De se pa družbini udje za sv. obhajilo z veči skerbjo perpravljajo, in de jim pogosto zavživanje nebeškiga kruha ne bo preveč navadna reč, se tudi napeljujejo, da včasih k spovedi grejo, pa k sv. obhajilu ne perstopijo.

Koristno se mi je tudi zdelo v dosego mojiga namena s to družbo, posebno ker večidel vsi družbini udje brati znajo, napraviti bukvarnico, v kateri je dozdej 50, mislim de, nar boljših slovenskih bukev, ki jih mladenči in deklice pridno berejo, in tako dragi čas, kteriga bi sicer dostikrat nemarno, morebiti celo v slabih družbah zapravljali, lahko v dobro obernejo.

Desiravno pa so pobožne družbe in svete bratovšine kakor pripomočki, ohraniti pravo kersansko življenje, v katoliški cerkvi od nekdaj v navadi, in se tudi današnji dan povsod vnov oživljajo; akoravno se take naprave pri modri vravnavi vseskozi koristne in dobrotne skazujejo: najdejo pa vender še vedno dosti neprijatlov, tudi med takimi, ki njih korist in potrebe, če le hočejo, lahko razumejo, in bi jih po svoji dolžnosti z vso močjo podpirati mogli, pa jih brez vsiga prevdarka radi le grajajo. Tako večidel vsi duhovniki nad pohujšanjem in razuzdanostjo tožujemo, ki se posebno med mladostjo razširja: vender nekterim pobožne družbe ali bratovšine, ki se vpeljujejo, de bi se omenjeni nesreči na kako vižo bran stavlili, niso po volji. Ali kaj pomaga samo toževanje? kaj pomaga le grajanje tega, kar drugi počenjajo? Modreje bi bilo, kaj boljiga znajti in svetovati.

Čuditi se je pa posebno, da nekterim v glavo ne gre, da bi se dali res pregrešni plesi in razuzdano ponočno vlačuganje na kako vižo zatirati! — in še bolj, da se nekterim te razuzdanosti toliko nespodobne in nevarne ne zdijo! — Kaj bomo tedaj mislili od svetih očakov ki so se nad temi napakami toliko serdili? — ali oni niso razumeli Kristusovih nauk? — Res, le sovražnik lepiga obnašanja zamore drugači govoriti. Nekteri tudi grajajo pogosto prejemanje svetih zakramentov, in pravijo zato, ker bi kdo lahko nar svetejši reči nevredno prejemal, in bi tako — še veči grešnik bil. Res bi bila taka; — pa zato bi mogli tedaj tudi duhovni opustiti, vsak dan sveto mašo brati. — Ali učniki svete cerkve spet pravijo, in to nas tudi skušnja uči in pamet lahko poterdi, da kdor se per pogostim prejetjem vredno ne perpravi, se bo per redkim se manj. Zato vsi slavni učniki opominjajo — v vsih pridgarskih bukvah tako najdemo — da naj kristjani s pogostim prejetjem

svetih zakramentov — saj vsaciga mesca — svojo vest očišujejo in svojo dušo krepcajo.

Zadnjič še opomnim, kar smo v „Zgodnji Danici“ lanskiga leta 31. lista brali, da so namreč njih milost lavantinski knez in škof svoji duhovšini za letašnje duhovske pogovore med drugim tudi v prevdark določili: Kako bi se dalo ponočevanje zatirati? — Kakšne gotove pomočke bojo previdni in skušeni dušni pastirji svetovali, bomo slišali. — Vender pobožne družbe bi utegnile v ta namen tudi dober pomoček biti. — Take družbe pa bi se dale v marsikterih duhovnijah veliko lažje vpeljati, kakor se je to v Libušini godilo. Kaj več, se ve, da ima po tem dušni pastir opraviti; ali sad je truda vreden.

V Libušini 9. dan maliga serpana 1853.

Janez Ev. Červ,
dušni pastir.

Poslovilno pismo gosp. Antona Jakšiča do gosp. misionarja Luka Jerana.

Preljubi bratee v Kristusu!

Ko premišlujem čas od perve latinske sole sem, ko sva se otroka že perjatla spoznavala, do velikiga dneva, ko sva bila zopet skupej v sveti stan mašnikoviga posvečenja nevredno povzdignjena, in pa ko slišim Tebe, preljubi! od nas že slovo jemati, med drugim tudi nam sošolcam se perporočevati, da bi Tebe v božjim in težavnim poklicu, črnim zamurčikam, ktere ubožčike žalostna tema še pokriva, vesel glas nebeske luči Jezusoviga nauka oznanovati, in med njimi tudi sv. Križ zveličanja, in prave tolažbe zasaditi, s svojimi molitvami pobožno podpirali: — v tem premišljevanju, preljubi! me polijejo britke solze žalosti in pa nekiga nedopovedljiviga veselja, viditi, s kakšnim hrepenenjem in darovanjem se Bog po svojih poveljuje. De bi se s Teboj vredno — saj kakor je mogoče, posloviti zamogel, pred britko podobo poklekem — molim — Te Bogu perporočujem in v duhu blagoslovjam! —

Svojo ljubezen pa, preljubi! ktere Te še dalje, in posebno v Tvojim novim poklicu prosim, boš meni nar lepši razodel, ako me v svojim pobožnim spominu per molitvah tudi v drugim delu sveta ohraniš, in mi pomagaš dopolniti, kar sim že per odhodu našiga preljubiga sošolca gospod Dovjaka storiti namenil, namreč, ko nisim takrat zamogel ubogim zamurčikam clo nič po svojih željah pomagati, sim mislil in mislil, kako bi bilo vender mogoče, k tej pomoči dospeti, in glej! Bog nam dobre misli vlija, in per človeški volji speljati pomaga; hitro že takrat jo sklenem, navadnemu maslecu per obedih slovo dati, in vina clo nič ne pokusiti; namenjeno je bilo zvesto in prav lahko spolnovano; blizo dveletna edina pijača le čiste vode je per ubožnih službah prihranila, da zamorem zdaj v sercu čudno oveseljen oskerbljenje eniga zamurčika začeti, in doversitev Tebi, preljubi! kakor zvestimu perjatlu zročiti, na! dam Ti, kar imam, 50 gold., kupi Jezusu in pa meni zamurčika; na! še 15 gold., kupi ubožčiku in pa Jezusu spodobno oblačilce in potrebnih bukvic; zdaj Te prosim, skerbi brez odloga, da se bo žalosten ubožčik v Hartumu med vami v šoli ljubeznjiviga učenika g. Milharčiča veselil božjiga daru in oskerbel s potrebnim naukam. Dajte mu pri sv. kerstu ime mojiga pripomočnika Antona pušavnika, nar več iz tega

vzroka, ker utegne ta svetnik, rojen iz gornjiga Egipta v Komi, kateri se je tudi po groznih pušavah divjih krajev okoli potoka Nila in mesta Aleksandrie, kodar boš tudi Ti, preljubi, popotval, v blagor sorojakov in svete cerkve serčno trudil, zamurčiku v nasledvanje bolj spodbudljiv biti. Zraven bi Te prosil poskerbeti, de bi ta srečin zamurčik, kakor hitro bo kej brati znal, kratko osno vo iz življenja svojiga pripomočnika pušavnika v šolski jezik prestavljeno v premišlovanje dobil. Skušil sim, ko sim se do zdajne službe s šolami trudil, kako veselje, kako mično in vablivo je otrakam per priložnostih njih pripomočnike prebirati in razkladati, kar bi napčno ne bilo tudi častitim gospod katehetam ljudskih šol v mikaven spremen kersanskiga nauka priporočiti, ako hočejo obilno število šolske mladosti priklicati in ohraniti, sej tudi skušnja uči, de so redki po kmetih, ki bi zunej šole kdaj svojiga pripomočnika prav spoznali, kdo in kaj je bil njih posnemovavni svetnik.

Zraven pa Te še prosim, povej gospod Janezu, de je njegov perserčni nagovor, ubogim zamurčikom na pomoč perstopiti, gotovo veliko, veliko kersanske ljubezni in usmiljenja navdanih sere presunil, in tudi mene z velicim veseljem navdal, de, kar sim že zdavno namenil in, Bog bodi zahvaljen! prav lahko dosegel, zdaj že v djanje ljubezni spremeniti, lepo priložnost ogledujem; hvala mu lepa in tukej tudi 1 goldinar, de se občine rešitve in sreče tudi družiga ubožčika vdeležim.

Zdaj pa Luka, preljubi bratec v Kristusu! hodi srečno, dokler ne pridemo domu k Očetu, pojdi z gnado božjo serčno v miru, kamor Te Bog kliče, prižigat z nebeškim ognjem zveličansko luč sv. kersanske vere našim usmiljenja vrednim in potrebnim brateam in sestricam, bodi si svest našiga spomina, molitve in priprosnje ljubezni, ktere ne ločijo ne morja, ne hribi, ne doline afrikanskih pušav; živiga spričala Tebi za popotnico nikakor drugač razodeti ne morem, kakor de Tebi ubožčika, odkupljeniga zamurčika, ta božji zaklad, zaupam, v Tvoje zveste roke perporočim, oskerbi ga, in kar bo več, še v prihodnje potreboval, bom, ako nam da Bog še kej poživeti, zvedil, in vse za Boga, vero in ubožčike storil po moči.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Anton Jakšič.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Gospod Anton Železnik, kaplan v Trebelnim, je izvoljen fajmošter v Gerčaricah.

* Namesto g. L. Jerana pride k svetimu Petru v Ljubljani g. Franc Valdeker, v Višnjogoro gosp. Martin Barlič, v Košano g. Janez Arko, v Hrenovico g. Jožef Lap, njegovo mesto v Dobu ostane izpraznjeno.

* Prihodnjo nedeljo bodo naš milostivi škof 12 bogoslovcev v mašnike posvetili v škofijski cerkvi ob 7 zjutraj.

* Tudi učenci zgornjiga Ljubljanskiga gimnazija so zložili pod vodstvom učenika veroznanstva g. Antona Globočnika za odkupljenje eniga zamurčika „Alojzja Latinskiga“, 45 gold. 42 kr. — Alojzi Latinski in Stanislav Ljubljanski tedaj, ako Bog da srečo, bota kdej povzdigovala černe ročice proti nebesam za Ljubljansko usmiljenje učence!

* Toliko potrebne bukvice od „škodljivosti nesrečniga žganja“ bodo ravno zdaj na svitlo persle. Kolikor

nam je znano, so od visokočastitljiviga Ljubljanskiga škofijstva poterjene. Ne bo se nam torej treba bati, jih slehernimu v roke dati; tudi bodo prav mikavne, ker pisavec teh bukvic žalostne nasledke žganjopije večidel z domačimi zgledi razjasnuje. Že se natiskajo. Kakor hitro bodo natisnjene, bomo v „Danici“ povedali, ker se nadjamo, de bo s temi bukvicami vsem Slovincem gotovo postreženo, ki se bodo iz njih vsi škodljivosti žganjopije lahko prepričali, in nesrečnemu žganju, kateri vedno huji med nami razsaja, slovo in vojsko napovedali.

* V založbi bukvoceza *Matija Gerberja* v Ljubljani je uniga mesca na svitlo persel 1. del *Slave Marie Device*. Te bukve je iz italianskiga prestavil slavno znani gosp. Blaž Potočnik, fajmošter v Šentvidu pri Ljubljani, iz namena, kakor se v predgovoru bere, de bi mi kristjani, ki včasih mlačne vere in merzle pobožnosti živimo, Marijo Devico, njeno visokost in slavo, pa tudi njeno moč in dobrotljivo milost bolj in bolj spoznali, in Mater Jezusovo, kakor on sam želi, bolj in bolj goreče častili, de bi tako po njenih prošnjah pred Bogom od njegove neskončne milosti gnado stanovitne, žive vere, prave bogaboječnosti in večniga zveličanja dosegli. De med vsem tem, kar je v teh bukvicah pisano, nič ni, kar bi bila sveti veri in pravi kersanski pobožnosti nasprotno, smemo brez skerbi biti, ker je sv. Alfons vse, kar je pisal, ponižno in pokorno razsodbi svete cerkve podvergel, in ker je ta sv. cerkev pod papežem Pijem VII. 14. majnika 1803 očitno in slovesno poterdila, de se v nobenih bukvah, kar jih je ta sveti škof pisal, nič ne najde, kar bi cerkvena sodba mogla grajati. Kar zadeva prigodbe in čudapolne prikazni, je vediti, de jih je sv. Alfons od verjetnih in pobožnih mož prepisal. Ali se je to, kar ti pripovedujejo natanko tako ali drugače zgodilo, sveti pisavec ne sili verovati, ampak le prosi vsem tem prigodbam, dokler niso od cerkve poterjene, le človeško veljavo in ne druge pripisovati. Bukve obsežejo 17 pol v dvanajsterki. Popir je lep, natis čedin, in, kar je nar veči hvalo vredno, beseda gladka in umljiva. — Terdo vezano veljajo 45 kr., v usnju 1 gold.

* V založbi *Janeza Leona* v Celovcu so na svitlo prište bukve: *Stric Tomas* ali življenje zamurcev v Ameriki, ki jih je gospod Janez Božič, bogoslovec v Ljubljanski duhovščini, po nemškem za Slovence svobodno in izverstno spisal in našim nameram primeril. Gotovo bo sleherniga mikalo zvediti žalostni stan vsakterih sužnjev, kako jih kupujejo in prodajajo, lovijo in grozovitno mučijo, in kako ti reveži nar hujsi terpljenje voljno prenašajo. Vse to se najde v imenovani lepi povesti. — Popir in natis je čedin, cena 40 kraje.

* Iz Bohinske Bistrice smo prejeli in gosp. Jeranu zročili 25 gold. v papirju, 30 kr. v dvojačah in 5 zlatov za odkupljenje ubožiga zamurčika, kateri naj se imenuje Franc Ksaveri Bistriški. Ta lepi sklad je zložilo 19 nedeljskih učenk (16 gld. 30 kr.), 4 dobrotniki (4 gld. 30 kr.), pa dobrotnik in dobrotnica. — Bog vam stokrat poverni!

Iz Gorenškiga. Dan svetiga Petra in Pavla je bil za prebivavce št. Lenarske fare nad Loko resnično vesel in srečin dan. Znano je braveam „Zgodnjo Danice“, de je bil ta dan v posvečevanje nove št. Lenarske cerkve od našiga visoko častitiga gospoda kneza in škofa odločen. — Med veselim zvonjenjem in gromenjem možnarjev so sprejeli št. Lenarski farmani odelopustu sv. Petra milostljiviga vikšiga pastirja, kterih ni ne težavna pot, ne visoki hrib zaderževal, priti, in novi tempelj, ki so ga farmani, napeljevani po avojim marljivim, vse časti vrednim gospod fajmoštru Matevžu Lipovšku, sozidali, posvetiti Narviksimu v čast. — Kakor se je per nenavadni slovesnosti in lepim vre-

menu že pričakovati moglo, se je ta dan vse terlo od silne množice ljudi, ki so od vseh strani k svetemu opravilu perhiteli. — Okoli osmih zjutraj so visokočastiti knez in škof po dokončani sveti maši, katero so zvonaj cerkve v lepi, z lipovimi vejicami prepreženi kapelici imeli, pričeli posvečevanje po obredu svete rimske-katoliške cerkve. Med posvečevanjem so stopili visoko častiti Loški dekan, gospod Franc Kramar, na prižnico, in so z gniljivo v serca segajočo besedo razložili pomen svetih obredov (ceremonij) per posvečevanju katoliških cerkv. Pa tudi gospod fajmoštru in farmanam so govorili resnično zasluženo hvalo za toliko težavni trud per zidanju nove cerkve. Po dokončani posvečevanju je bila v cerkvi velika sv. maša, po taisti pak so visoko častiti gosp. knez in škof zakrament svete birmo delili, in s tem tudi slovesnost dokončali. — Kaj je farmane k zidanju nove cerkve spodbudilo, hočem tukaj ob kratkim omeniti. Bilo je nek poletni dan leta 1841. — Črni oblaki se prežinejo nad okolico sv. Lenarta, strela iz taistih švigne in cerkev tako razruši, da je bilo le žalostno viditi. Obok cerkve so mogli s kolmi podpreti, da se ni vse zgrudilo. — Na kako popravljjanje skoraj misliti ni bilo, farmani 640 duš, revni in nezmožni, se dela nove cerkve sami tudi poprijeti ne upajo; obernejo se toraj z milo prošnjo do visoke vlade za potrebno pomoč, in ker se je tudi od te strani potreba zidanja živo previdila, je bila leta 1846 dražba razpisana in farmani so zidanje za nekaj čez 300 gld. sami prevzeli. Med tem časom so zdajni gospod fajmošter faro prevzeli in delo pospešiti hotli, ali perbliža se nesrečno leto 1848; vlada od vseh strani s stroški obsuta, pomoč odpove. Kaj je bilo zdaj storiti? Neko nedeljo gospod fajmošter farmane skličejo, predstavijo jim od ene strani živo potrebo, od ene strani pa nezmožnost, vender jim pergovarjajo serčnost, in zaupajoči v božjo pomoč farmani sklenejo, se dela nove cerkve na lastne stroške poprijeti. —

Leta 1849 je naš slavno znani domorodni umetnik M. Medved iz Cirklija delo pričel in leta 1851 so v nedeljo posvečevanja vseh cerkv visoko častiti Loški dekan gospod Franc Kramar že novo cerkev blagoslovili in za službo božjo odperli. V tem kratkim času tedaj so sozidali cerkev, podaljšali pokopališe, pokrili zvonik z bliščeim kositarjem, napravili 3 nove, kaj lične altarje, prižnico, novo uro, lep nov svečnik, tudi farovž so skoraj ves predelali, tako da so stroški daleč čez 2000 gold. segli. Koliko skerbi in težav so častiti gospod fajmošter per vladanju vsiga imeli, koliko terpljenja in stroškov pa farmani s perpravljanjem lesenine, kamnja, peska, apna, opeke, vode (ktero troje poslednje se je moglo vse iz globoke grupe prinašati), kakor čez vse se tudi dnarnih doneskov, to zamore le ta zapopasti in ceniti, ki je kaj taciga skušal. — Posebno pa pred vsimi zaslužijo pohvaljeni biti fantje in dekleta St. Lenarske fare; zakaj per vsem delu te cerkve so kaj pridno pomagali, in tudi še na lastne stroške stranska dva altarja, prižnico, svečnik in baldahin sami omislili. — Res, St. Lenarski farmani! brez ptuje pomoči ste doveršili imenitno pa težavno delo, prelili zraven veliko potu, ali perpravili ste si mirno zavetje v časnih nadlogah telesa in duše, in hladni prostor za večni počitek. Nova cerkev pak bo nar lepši spominek na vaših grobeh!

Jošip Levičnik.

Iz Gorice 11. mal. serpana 1853. Teržan. Ravno je pri Janezu Zajcu v Gorici na svitlo prišla knjižica: Maria Cel nad Kanalam. Kratek pregled zgodovine te kaplanije in Božje poti od njeniga vstanovljenja do sadanjiga časa. Pri-

djana je tej knjižici, ki šteje 52 strani v osmerki, zala podoba Matere Božje, ki se v tej cerkvi časti, in pa pridiga, katero je naš slavno znani pridigar, čast. gosp. Filip Jakob Kafol, letas na praznik Kristusoviga vnebohoda v tej cerkvi imel, ko se je ravno novo postavljeni altar Kristusoviga vnebohoda posvečeval. Konec bukvic pa je na zadnjih dveh straneh še pesem v čast Marie Device, iz laške „O amabile Maria“ poslovenjena, ravno tista, katero smo v 13. listu letašnje Danice brali.

Iz Gorice so poslali prečastiti g. Peter Budin, korar, 50 gold. za odkupljenje eniga zamurčika, ki naj se bo na njih ime kerstil. Ravno tako g. Abram in g. Čermel vsak 25 gold. za eniga, ki se mu bo reklo Pavi Čerme'abram. — Druzi 50 gold. sim dobil z napisam:

Martine iz Adlešiča
Pošlje dnarje za fantiča,
Kter'ga ime naj bo „Martin
Narobetov“ duhovni sin.

Zamogel bi jih še družih čez dvajset iz Krajskiga imenovati, kteri bodo svoje lastne keršeničke imeli, ki so za njih odkupljenje denar poslali, pa ne vem ali bi jim prav bilo. Bog poverni stoterno vsem skupaj! Gotovo bodo keršenci molili za svoje rešenike in duhovne očete.

L. Jeran.

Iz Rima se je naznanilo, da so častitiga Očeta Petra Janeza Beksa, poslednjič poglavarja Jezuitov po Avstrijskim, 2. t. m. veličiga poglavarja Jezusoviga reda zvolili. Rojen je 8. svečana 1795 v Sihemu v Belgii.

Nunc Ligvorijske na Dunaju so samostan, iz kteriga jih je peklenska derhal 1848. leta grozno krivično in nečloveško spodila, zopet nazaj dobile.

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčika, kterimu naj bi se ime dalo „Jožef Krajski“.

Iz Lake 5 gold. — Gosp. Janez Kek 1 gold. — Gospod A. O. 1 gold. in željo: „Jeran, mili Bog Te spremi!“ — Iz Horjula 53 kr. — Iz Nadljubljanskiga Šentvida 18 gold. 38 kraje. — Gosp. A. U. 1 gold. — Neimenovana gospa v Ljubljani 2 gold. v srebru. — Iz Šent-Jernej 21 gold. — (Gospod Jožef Grablovic, fajmošter 1 gold. — Gosp. Jožef Orešnik, kaplan, 2 gold. 12 kr. v srebru. — Gospod Janez Skubic, kaplan, 1 gold. — Mica Orešnik, kuharica, 1 gold. — Andrej Rak, po domače Polinecanski, 1 gold. 59 kraje. — Valentin Rak 40 kr., — Urša Rak 1 gold. — Jera Rak (2 kupici za gosp. misionarja M. Dovjaka in) 1 gold. — Mica Pirc, kuharica, 20 kr. — Neža Penca, dekla, 20 kr. — Mica Ladha, kuharica, 20 kr. — Gospa Sule 30 kr. — Nandik Horvat 33 kr. — Urša Colarič, mojskra, 30 kr. — Fr. B. posestnik, 12 kr. — Ana Mojstrovic, dekla, 12 kr. — Janez Turk, mlinar, 24 kr. — Janez Kočevar, mlinar, 20 kr. — Urša Korošic 21 kr. — Draškovski 1 gold. — Gosp. J. Hafner, uradnik, 1 gold. — I. I. kuharica 30 kr. — Častiti gosp. A. Svetlin, dekan, 2 gold. — Duhoven lavantinske škofije 1 gold. — Mica Berjak, kuharica na Raki, 30 kr. — Gosp. Janez Šular, kaplan v Šent-Kocijanu, 33 kr. — Gosp. Valentin Piemel, kaplan v Šent-Kocijanu, 33 kr.) — Duhoven 1 gold!

(Dalje sledi.)

Mili Darovi.

Za afrikanski mision: „Kdor veruje in je keršen, bo zveličan“ 10 gold. — Duhoven 2 korski arajci in 1 gold.